

lonnát. Minthogy azonban a sertéseknek a piacra való felhozatal esélye, a zsirszükséglet fedezésére az ökollepeken hizalt sertéseknek levágatása vált szükségessé oly nagy mértékben, hogy az ott lévő, most már lényegesen csökkentett állomány előreláthatólag a decemberi, esetleg a január havi szükségletet elégezheti ki.

A magánvágatások a városban egyrészt a hidegebb időjárás miatt, másrészt pedig a takarmányhiány következtében erősebb ütemben indult meg. A levágott sertések 15-20 százaléka nem hizott, úgy, hogy a zsirellátás szempontjából nem jöhetnek tekintetbe. A magánvágatások után elrendelt 3, illetőleg 6 kilogramm zsir beszolgáltatása megkezdődött.

FERENC JÓZSEF KESERŰVIZ

A Katolikus Kör adventi kulturdélutánja

(A Délmagyarország munkatársától) A Katolikus Kör és a belvárosi egyházközség kulturális bizottsága a Katolikus Ház nagytermében vasárnap délután tartotta idei utolsó adventi kulturdélutánját, amelyre is igen nagy közönség gyűlt össze. A kulturdélutánon dr. Glattfelder Gyula megyéspüspökkel az élön Szeged katolikus társadalmának vezető egyéniségei teljes számban megjelentek.

A kitűnően sikerült műsor keretében a belvárosi leányiskola növendékei alkalmi szindarabot adtak elő, majd Csátary Adél szociális testvér mondott ünnepi beszédet „Igazi Karácsony” címmel.

Az előadó kifejtette, hogy a mai nehéz időkben *felre kell tenni a gyűlölködés szellemét és vissza kell térni a szeretethez, csak akkor lesz igazi Karácsony és csak akkor lesz igazán a szeretet ünnepe. Új életet kell kezdeni, gazdasági, kulturális és szellemi téren, a szeretet jegyében átformálni a világot.* Ebben az átformáló tevékenységben a legnagyobb szerep az anyáknak jut, akiknek a gyermekek lelkét kell megfogni és átformálni az új szellemhez.

A nagy tapssal fogadott beszéd után T. Szenttamásy Alma karácsonyi dalokat adott elő Csomák Elemér székesegyházi karnagy zongorakísérete mellett. Gyulay Lenke hőleszszhallgató egy Sik-verset adott elő mély átéléssel, majd vitén Bakonyi Imre, a Katolikus Kör elnöke felkérte a megyéspüspözt záróbeszédének megtartására.

Glattfelder Gyula megyéspüspök megköszönte a négy adventi kulturdélután összes közreműködőinek fáradságát és lelkes munkáját, elmezte azt a nagy lelki hatást, amelyet a kulturdélutánokon elhangzott beszédek eredményeztek, majd meleg szavakkal boldog karácsonyi ünnepeket kívánt híveinek.

Az idei utolsó adventi kulturdélután a MÁV Hazánk Dalkör műsorszámokkal zárta be.

Elmebajt születt, hogy ne kerüljön statáriális bíróság elé

A törvényszék tizhónapi börtönre ítélte

(A Délmagyarország munkatársától) A szegedi törvényszék Ungváry-tanácsa hétfőn érdekes ügyet tárgyalt. A vádlott Farkas-Csamangó Sándor 22 éves szegedi napszamos volt, aki április 22-én éjjel, elcsötétítés idején behatolt a Szilléri-sugarút 50. számú házba és onnan az egyik lakásból egy kerékpárt és egy asztalterítőt lopott el.

Farkas-Csamangó ügye, miután a tolvajlást elcsötétítés ideje alatt követte el, rögtönítélő bíróság elé tartozott volna, a tolvaj azonban elmebajt születt. Amikor megpróbálták kihallgatni, zavaros válaszokat adott, úgy, hogy elmeorvosin-

tézetbe vették megfigyelés végett. Miután a klinikán épelméjűnek nyilvánították. Nyilvánvaló volt tehát, hogy Csamangó csak születt az elmebajt.

A tárgyaláson is úgy viselkedett, mintha nem volna normális. Alldandóan közbeszólt, nevetgélt és el akarta fájni a villanyt, amely tekintettel a borás időre, a tárgyalás alatt is égett.

A bíróság természetesen nem vette figyelembe a szimulációt és végül is tizhónapi börtönre ítélte, amelyből hét hónapot és husz napot kitöltöttnek vett.

A sertvés

Barátom végigvágta magát a diványomon és rágyújtott egyaránt a cigarettára és a szóra.

Ezt fagygyúzd meg, ilyet még te sem találal ki, én pedig készen adom a témát. Tudnod kell, hogy íróasztalomon a látványosságok nagy serege rendez találkozót. A tintatartóm foglalja el a legnagyobb helyet, szép bronz munka, csak nem tudom, mire való. A közönséges tintásüveget mindig előnyben részesíttem, mert abból mártogatni különös passzió. De inkább az ebédlőben, a takarón.

Gyakori vendége íróasztalomnak egy kulcs-csomag, rosszabb sok betörőnél, mert folyton keresik, viszont a betörőkről néha megelégednek. Helyet foglalnak ugyanott megkezdett kézimunkák, viszont tízféle radírgumi szemete gyaníttatja, hogy a gyerek megint rajzolt. Persze, előbb rajzolt, azután festett, máskülönben mit keresne az íróasztalomon bögrékben, poharakban, a sokféle színű viz, több ecset, sőt maga a festékes doboz?

Valószínűleg tartom, hogy Lionardo da Vinci, mikor az Utolsó Vacsorát készítette, nem reflektált ennyi készletre, pedig a művének elég jó híre van a mai futurista világban is.

Asztalom további kincseit részletezve, nem szabad megelégednem a patkókról. Ezeket a műemlékeket az utcán szokta találni barátom, akivel törvényes frigyben élek s ő szedi fel szerencse tárgyában. Jelesen szerkesztett álmoskönyvek nyomán, (nem tévesztendő össze az álmosító könyvekkel), hiába magyarázgatom, hogy a szerencse akkor jelentkezik, ha a patkókat a fehérnemű szekrénybe rejtik, közvetlenül a kombinék alá, — letromfolnak.

Am térjünk vissza az íróasztalomra, ahol kedélyes batyubát rendeznek a dugóhúzó, a kalapács és több üres virágváza. Takarításkor ide járulnak a diványpárnák, hamutartók, tüzhányók lábaja, számos ügyvédi levél, amiknek a tartalmát nem ismerem, hiszen nem vagyok kíváncsi természetű s a leveleket fel se bontolom, van itt járulékként egy kalapskatulya, manikűrkészlet, sziddólos üveg, cipőhúzó, foltozásra váró harisnya-maradvány, (az apróságokról nem is szólok), végül egy agyagból formált takarékmalac.

Ez utóbbi arra szolgálja, hogy le szoktasson átkos könnyelműségemről, pénzeket helyezzek bele s ezzel biztossítsam a jövőmet. De éppen Széchenyi esztendejében nem értem meg, hogy nincs haszontalanabb valami a holt tőkénéél? Már pedig mi volna csunyasabb annál a holtra itél pénznel, amit egy ilyen agyagalkotmány zár magába? Aztán meg ismered a fiamat is...

Igy esett, hogy valahányszor azzal a hazug kifogással ültem le az íróasztalomhoz, hogy dolgozni fogok, terveimet rendszerint felturta a disznó. A sertéshizlalás nemzetgazdasági fontosságát elismerem, a disznótoroktól is fázhatom, azért megkülönböztetett tisztelettel néztem erre az értékre. (Hiszen Krudy Gyula annyira megbecsülte, hogy nem is hívta sertésnek, hanem azt mondta róla hogy sertvés.) Szegény embernek egész évre való étel.

— Mi lesz velünk a télen? — jaggattak kávéházi barátaim. Van-e legalább egy disznaja?

— Van egy malacom, feleltem hanyagul legyintve a kezemmel.

— Boldog ember, el van látva.

Annyira fejembe ment a dolog, hogy lassankint kezdtem komolyan hinni a vagyonomban. Ebédutáni feketémet hentesek társaságában ittam meg, ismertem a hizlalás tudományának minden raffiniációját, fiamnak megvettem a latin fordításokat, amiket az én régi pátriámban Schweinsiedernek hívtak, sőt vagy hiszed, vagy se, munkaimitálási alkalmakkor határozottan hallottam a rőfögését.

— Koc, koc, koc, — szóltam hozzá azzal a gyengédséggel, amit gazdabarátaimtól lestem el.

Épp olyan határozottan láttam, hogy hizik. Tul van a háromfektály esztendőn, növési hajlamait befektelte, most már hájra megy az üzem.

— Mihelyt hidegebbre válik az idő, leszurjuk, — jelentettem hitvesemnek, mikor zsir tárgyában nyújtotta panasztát.

Angyali tekintetét rám emelte.

— Mit szurunk le?

— A sertvést, feleltem Krudy Gyulára emlékezve, hogy úgy mondjam, irodalmilag és elmélyülve.

Ném nem felelt, de ettől kezdve feltűnően meleg barátságot mutatott irányomban pszichiáter ismerősünk.

— Kicsi magának ez a kalap, mondta váratlanul. Nem nyomja a fejét?

Íróasztalomon ebben az időben szakkongresszust tartottak a ruhakéfék, már alig tudtam elviselni ezt a halmozást. A végén még rekvirálni jönnék a keféközpontból. Ezért különféle tanulmánytra indultam s mikor harmadnapra megjövök, nincs sehoh a sertvés.

— Asszony, ordítottam, hol a malac?

Életem párja eszűggedten lehajtja fejét szomorúfűz svájfolással s azt suttolgja.

— Pszi, vigyázz, meghallják.

— Mit?

— Költői álmodozásaidban helyet foglalnak-e az újabbkori rendeletek?

— Nem, — feleltem elképedve.

— Hát mit olvasol te az újságban?

— Többnyire az apróhirdetéseket.

— Akkor azt se tudod, hogy be kellett volna jelenteni a hizlalást!

— A sertvést?

— Nem is a magadét.

— Nagy ég, ezt elfelejtettem.

— Na látod, meg is lakoltunk érte.

— Itt voltak és elrekvirálták. Most jön még utána a büntetés, ez kellett neked.

Hát tessék ezek után megmondani, szabad-e a szegény embernek álmodozásba fognia? Mi lesz velem, aki több helyen előleget is vettem fel a malacra, száználvolva kilósnak deklarálva? Ez volt az egyetlen szenvedélyem, ne szólj közbe, úgy sem értesz hozzá, aztán mit tudom én, nem a feleségem vesztegette-e meg. Inkább azt süssd ki, hogy hová tűnik ilyenkor az a sok energia, amit az ember a hizlalásba fektet, mialatt a saját szájától vonta meg a falatot?

Karácsonyra

Lemezek

Gramofonok

Zeneművek

Könyvek

Írószerek legnagyobb választékban

Városi Nyomdában

Kárász. u. 9. Bejárat a kapu alatt

Ötvenedik évébe lép a Dugonics-Társaság

Sik Sándor, P. Borbély István
és Aldobolyi Nagy Miklós az
évváró felolvasó ülésen

(A Délmagyarország munkatársától) Ebben az esztendőben utolsó felolvasó ülését tartotta vasárnap délután a Dugonics-Társaság. Az elnökség gondoskodott róla, hogy a szezonzáró ülés műsora vonzó halást gyakoroljon a közönségre. Az érdeklődés nem is maradt el, szépszámú közönség gyülekezett össze a bölcsészeti egyetem nagy előadótermében az illusztris előadók meghallgatására.

Dr. Banner János elnök megnyitóbeszédében megemlékezett róla, hogy a mostani felolvasó üléssel 49. esztendeje záródik le a Dugonics-Társaságnak. 1942-ben alapításának ötvenedik évébe lép a társaság. Visszatérő kintett az elmúlt esztendő munkájára, megemlítette, hogy a társaság ebben az évben kilenc felolvasóülést tartott és két kiadványt bocsátott nyilvánosságra: Dugonics-Téténynek ékességé című művét a 200 éves jubileum alkalmából és Jubász Gyulának „Törmörkény élete és munkássága” című tanulmányát. Bejelentette, hogy a jövőben a társaság fokozottabb mértékben arra törekszik, hogy minél több kiadványa jelenjen meg.

P. Borbély István hittudományi főiskolai tanár, rendes tag tartotta meg ezután székfoglaló előadását „Szent Agoston történelemszemlélete” címen. Hogy milyen szoros kapcsolatai lehet személyes élmény és valóság, irodalom és hittudomány, erre Szent Agoston élete a példa — kezdte előadását P. Borbély István. Az augusztinuszi filozófiáról szólva elmondta, hogy Szent Agoston a platonai gondolat keresztényi változatát tette magáévá. A teremtett jó és a teremtett rossz Agoston történelemszemléletének végső kibontakozása. Rámutatott, hogy vannak ebben a filozófiában apró ellentmondások is, de ezek nem érintik a lényegét. Szent Agoston filozófiája még ma is hat. Conte az emberi társadalmat nevelő művek között a negyedik helyre tette Szent Agoston „De civitate dei” című munkáját.

A nagy tetszéssel fogadott értékes előadás után Sik Sándor székelyföldi gyönyörű versterméséből olvasott fel. Különösen nagy hatást váltott ki „Reggel a hegyi szálláson”, a „Maros forrása mellől” és az „Urfelmutatás” című vers.

Aldobolyi Nagy Miklós rendes tag székfoglalója következett ezután. A nagy tudású fiatal szociológus „Vidéki gondok” címmel tartotta meg érdekes előadását. Rámutatott, hogy állandó harc dúl a város és vidék között és ez a harc már el is dönt a város, főleg a főváros javára. Két emberöltő óta foglalkoztatja ez a probléma azokat, akik benne magyar sorskérdést látnak. Szemlélete példaképpel bizonyította ezután a centralizáció káros voltát és kijelentette, hogy 1919-ben nem következhetett volna be az ország bomlása, ha a főváros mellett néhány igazi kulturális és gazdasági centruma van az országnak. A vidék fejlesztésének szükségességét hangsúlyozta és rámutatott, hogy ehhez a munkához az eszmei alapot a tájban, a tájismeretben és tájszeretethen kell keresni.

A hallgatóság nagy tapssal köszönte meg az előadást.

Játékbabakocsikkal

egolcsóbban a mesternél szerezheti be,
Nagy választék, leszállított árak!

Balogh, Párisi-körút 45